

БІЛА К.В.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ФУНКЦІОНАЛЬНА АДАПТАЦІЯ ЛАТИНСЬКИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ ДО СЛОВНИКОВОГО СКЛАДУ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ ДОБИ ВІДРОДЖЕННЯ

Статтю присвячено особливостям функціональної адаптації латинських запозичень до словникового складу французької мови доби Відродження, а саме висвітленню різних точок зору у ставленні філологів XVI століття до латинських запозичень у французькій мові, з'ясуванню екстралінгвальних та інтралінгвальних чинників проникнення латинізмів до системи французької мови, їх розгалуження за тематичними групами, особливостям формування етимологічних дублетів, дериватів та змін значень латинізмів в процесі запозичення.

Ключові слова: латинські запозичення, латинізми, функціональна адаптація запозичень, етимологічні дублети, французька мова доби Відродження.

Стаття посвячена особливостям функціональної адаптації латинських заимствований к словарному составу французского языка эпохи Возрождения, а именно раскрытию разных точек зрения в отношении филологов XVI века к латинским заимствованиям во французском языке, выяснению экстралингвальных и интралингвальных факторов проникновения латинизмов в систему французского языка, их распределению по тематическим группам, особенностям формирования этимологических дублетов, дериватов и изменений значений в процессе заимствования.

Ключевые слова: латинские заимствования, латинизмы, функциональная адаптация заимствований, этимологические дублеты, французский язык эпохи Возрождения.

The article is devoted to the peculiarities of functional adaptation of Latin borrowings to the vocabulary of the French language of the Renaissance, notably to the disclosure of different points of view of the linguists of the XVI century on Latin borrowings in the French language, discovery of external and internal factors of entering of Latinisms into the system of French language, their distribution under thematic groups, peculiarities of forming of etymological doublets, derivatives and semantic changes during the process of borrowing.

Key words: Latin borrowings, Latinisms, functional adaptation of borrowings, etymological doublets, French language of the Renaissance.

Відомо, що зв'язок французької мови та латини ніколи не припинявся, оскільки французька мова походить від латинської мови, належить до підгрупи романських мов та впродовж багатьох століть запозичувала з латини лексеми з метою оновлення та розширення свого словникового складу. Доба Відродження є унікальною в цьому відношенні, оскільки саме протягом цього історичного періоду починається розвиток національних мов, перегляд античної та середньовічної спадщини. Латинська мова стає для багатьох письменників та поетів того часу "взірцем" не тільки для написання творів, але й для формування нових слів, застосування нових

стилістичних прийомів, побудованих за моделлю латинських. Саме тому проблема функціональної адаптації латинських запозичень знаходилася в центрі уваги перекладачів античних авторів, зокрема П'єра Берсюіра, Жака Бушо, Рауля де Преля, Ніколя Орема тощо. Серед сучасних мовознавців проблему запозичень з латинської мови досліджували А. Доза, А. Дармстетер, Ю. Сулова [1; 2; 3]. Зокрема, цими лінгвістами було встановлено, що саме у XVI столітті відбувається завершальний етап асиміляції латинізмів, тобто їх функціональна адаптація до лексико-семантичної системи французької мови [3:24]. Проте, особливості функціональної адаптації латинізмів, а саме формування у французькій мові такої лексико-семантичної категорії, як етимологічні дублети, формування дериватів та зміни значення неологізмів в процесі запозичення з латини залишилися поза увагою сучасних вчених.

Актуальність даної статті пов'язано не тільки з відсутністю у мовознавчій літературі певних знань щодо функціональної адаптації латинізмів до системи французької мови, але й необхідністю проведення поглибленого дослідження інноваційних процесів, що мали місце у французькій мові протягом доби Відродження. **Метою** статті є, відповідно, висвітлення різних точок зору у ставленні філологів XVI до латинських запозичень у французькій мові, з'ясування екстралінгвальних та інтралінгвальних чинників проникнення латинізмів до системи французької мови, їх розгалуження за тематичними групами, особливостей формування етимологічних дублетів та функціональної адаптації латинізмів до лексико-семантичної системи французької мови доби Відродження. **Предметом дослідження** є причини, склад та характер латинських запозичень, особливості їх функціональної адаптації до лексико-семантичної системи французької мови доби Відродження. **Об'єктом дослідження** є словниковий склад французької мови XVI століття, зафіксований у корпусах словників французької мови доби Відродження, історичних та етимологічних словниках французької мови, словниках іншомовних слів, а також у творах поетів та письменників французької мови доби Відродження [13; 14; 15; 16; 17; 18], які, власне, є **матеріалом дослідження**. **Наукова новизна** статті полягає в тому, що вперше в мовознавчій науковій літературі було здійснено комплексний аналіз латинських запозичень у системі французької мови доби Відродження, а саме проаналізовано ставлення французьких мовознавців до проблеми

латинських запозичень, виявлено чинники їх проникнення, тематичні групи латинізмів та особливості їх функціональної адаптації до лексико-семантичної системи французької мови.

Слід зазначити, що у французькому мовознавстві поки що не знайдено спільного погляду щодо точного визначення терміну “запозичення”. Питання слів латинського та галльського походження ще й досі залишається дискусійним. Одні вчені, такі як А. Вальтер та А. Дармстетер, розглядають їх як запозичення [1; 4], інші, наприклад, Л. Дерой, дотримуються протилежної точки зору. У своїй праці «Лінгвістичне запозичення» Л. Дерой зазначає, що “логічно можна розглядати як запозичення лише ті елементи, які проникли в певну мову після більш-менш точної дати її остаточного формування” [5:6]. При формуванні такого судження французький лінгвіст спирався лише на той факт, що французька мова походить від латини, а отже латинська мова не може слугувати для неї джерелом запозичень. Проте, загальновідомим фактом є те, що остаточне формування та відокремлення французької мови від латини датується ще IX століттям (перший історичний документ, викладений французькою мовою “*les Serements de Strasbourg*» (832 р.)). У цій статті під “**латинськими запозиченнями**” або “**латинізмами**” розуміємо нові лексеми, що увійшли до складу французької мови доби Відродження з латинської мови та були асимільовані до її лексико-семантичної системи. Під “**функціональної адаптацією**” розуміємо процес пристосування латинських запозичень до лексико-семантичної системи французької мови доби Відродження, зокрема, формування дериватів, синонімічних рядів, семантичну деривація в процесі запозичення тощо.

Для гуманістів XVI століття латина була основою освіти та культури. Майже у всіх письменників того часу були праці, написані латинською мовою. Досконале знання латини було необхідним компонентом гуманістичної ерудиції, заснованої на глибокій повазі до античної спадщини [6:183]. Отже, на думку Ю. І. Суислової, при такому ставленні до латини латинізми могли з’являтися у творах авторів XVI століття не лише як запозичення, а як слова, взяті авторами з їх власних знань [3:30].

Як відомо, контакт між народною мовою та латиною ніколи не припинявся. Ще наприкінці існування Римської імперії були повторно запозичені або, точніше, перероблені за моделлю класичних форм перші книжні слова [2:152]. Але справжній вплив латинізмів у

французьку мову датується XIV століттям, що було пов'язано з діяльністю перекладачів античних авторів П'єра Берсюіра, Жака Бушо, Рауля де Преля, та особливо Ніколя Орема, які свідомо та навмисно вживали у своїх перекладах латинізми. Ю. І. Сулова зазначає, що перекладачі XIV століття вважали латинізми невід'ємним атрибутом наукової мови. Н. Орем писав про необхідність для кожної науки мати свою термінологію. Він ввів у французьку мову того часу чимало латинізмів, серед яких *abstraccion, anathomie, collection, contract, predicat, rectitude* тощо. Берсюір запропонував *agraire, cohorte, colonie* [3:25]. Проте, до XVI століття такі латинізми слугували засобом перекладу латинських наукових термінів та залишалися в цій сфері, і не отримали широкого розповсюдження. Про оказіональний характер латинізмів свідчила також їх семантика, коли одне і те саме слово вживалося в декількох значеннях в залежності від контексту.

Ю. І. Сулова зауважує, що «перетворення латинізмів в органічну частину лексики французької мови є найбільш важливим процесом в мові XVI століття. Воно виражається не стільки в припливі латинізмів (це явище характеризує попередню епоху), скільки в розширенні сфери їх вживання та в створенні словотвору на книжній основі. Саме цим пояснюється той факт, що автори XVI століття набагато більше міркують про латинізми та взагалі про неологізми, ніж вводять їх у свої твори» [3:24]. Ж. дю Белле, в цілому, позитивно оцінював лексичне збагачення французької мови запозиченнями з античних мов. Кілька розділів його “Захисту та прославлення французької мови” присвячено проблемам перекладу античних текстів. Для дю Белле запозичення лексики з латини підпорядковується більш загальному принципу наслідування античних літературних взірців¹ для розвитку та вдосконалення французької мови, підняття її престижу. Він підкреслює, що римляни наслідували греків, тому було б краще та корисніше, якби французи так само наслідували римлян. Слова, які римляни запозичили з грецької мови, “відтепер не відчуються запозиченими, вони природні» [7:25]. Дю Белле радить «запозичувати з іноземної мови речення та слова та пристосовувати їх до своєї» [7:46-47], як це колись зробили римляни, які «запозичили все, що греки мали доброго,

¹ Для дю Белле наслідування античних грецьких та латинських творів є одним з продуктивних засобів лексичного збагачення. Чимало праць, таких як “Історія Плеяди” А. Шамара, цитують ідеї, параграфи і навіть цілі розділи, перекладені безпосередньо з твору “Диалог мов” (“*Dialogo delle lingue*”, 1542 р.) італійця Спероне Спероні. У цю епоху наслідування та переклад дуже схвалювалися, та термін «плагіатор» (*plagiare* 1584, від лат. *plagiarius* “той, хто краде слова іншого”, від. гр. *plagios* “невідвертий, лукавий”) не мав пейоративного значення (принаймні, для письменників того часу).

принаймні у Науках та прославленні своєї мови” [7:21]. Дю Белле пояснює, що “... якщо перекладачі іноді зустрічають слова, які не можуть бути прийняті французькою мовою, враховуючи те, що римляни зовсім не намагалися перекласти всі грецькі слова” [7:59], вони повинні вводити їх у французьку мову. Якщо ж перекладачі не хочуть адаптувати іноземні слова, вони можуть удатися до перифраз, які будуть слугувати посередниками. Таким чином, на думку дю Белле, можна було використовувати декілька прийомів для передачі понять, виражених латинськими або грецькими словами. Найпростіший прийом полягав в тому, щоб залишити “проблемне” слово таким, як воно є, без будь-яких змін. Більш витонченим прийомом була його заміна власне французьким словом, надаючи останньому іншого значення. Серед двох вищезазначених прийомів, перший міг мати досить дивні наслідки (наприклад, поява у французькому тексті написаних грецькою мовою слів), другий потребував більш широкої уяви для того, щоб прийняти незвичний денотат. Тому був обраний більш простий засіб, який полягав у незначній модифікації “незручних” слів шляхом додавання французьких закінчень, наприклад *exceller*, *inversion*.

Аналіз лінгвістичних поглядів гуманістів XVI століття показує, що, якщо з одного боку, гуманісти визнавали латинізм найбільш природним джерелом лексичного збагачення французької мови, з іншого боку, вони виступали проти забруднення французької мови латинізмами [3:22]. Окрім Ж. дю Белле позитивно оцінював латинські запозичення Анрі Етьєн та Етьєн Паскьє. А. Етьєн стверджував, що більша частина словникового складу французької мови походить від латини, тому запозичення з латинської мови є досить природним засобом поповнення лексики [8]. Проте, необхідно “оформляти” латинізм таким чином, щоб вони через деякий час перестали відчуватися як запозичені слова [9]. Е. Паскьє зазначав, що в умовах франко-латинського білінгвізму, який був притаманний освіченим людям того часу, найпростішим рішенням було запозичувати слова з античних мов. З цього приводу письменник зазначав, що “більшість з нас були виховані грецькою та латинською мовами, тому щоб бути впевненими у нашій самодостатності, якщо ми не знаходимо доречного слова, зробимо з гарного латинського слова дуже погане французьке” [10:144].

Інакше ставилися до запозичень з латини Е. Доле, М. де Монтень,

Ж. Торі, Л. Мегре. У своїх порадах перекладачу Е. Доле особливо наполягає на використанні в перекладах вже існуючої французької лексики, не запозичуючи нових слів з латини. М. де Монтень виступає проти латинізмів та інших запозичень. Він вважає, що засобом збагачення французької мови можуть слугувати діалекти та спеціальна лексика, наприклад, терміни полювання, які слугують основою для різних образних виразів. Негативне ставлення до латинізмів Ж. Торі, що було висловлене на початку століття, в період особливого засмічення французької мови запозиченнями з античних мов, має на увазі латинізаторські тенденції, притаманні школі “великих риторів” [3:22-23]. Л. Мегре зазначав, що “французька мова вже і так вдосталь отримала від латинської та грецької мов, і саме завдяки цьому контакту вона здатна припинити запозичення лексем із цих мов” [11:84]. Очільник Плеяди П. Ронсар не надавав латинізмам виключної переваги перед іншими засобами лексичного збагачення та зробив деякі вірні спостереження над латинськими запозиченнями на *-ion*. У передмові до своєї поеми “Франсіада” він вказує на невідповідність лексиці французької мови латинізмів, які включають більше трьох чи чотирьох складів, наприклад, *abomination, testification*.

Слід зазначити, що запозичення з античних мов протягом доби Відродження проникали у французьку мову не стільки через літературу, скільки через науку, що було пов’язано як з розширенням функцій французької мови, так із світоглядними ідеями того часу. Так, Ж. дю Белле вважав, що треба запозичувати з латини назви різних галузей наук, хвороб, трав, астрономічних явищ, математичних та природничих наукових термінів [7:63]. У замітках до одного зі своїх перекладів П. де Тіар відмічав, що французькій мові не вистачає філософських термінів. Віженер у переліку латинізмів в додатку до перекладу книги Вітрувія про архітектуру, розміщує наукові та технічні терміни [3:23-24].

Отже, серед **причин появи** латинізмів у словниковому складі французької мови доби Відродження слід зазначити: 1) розвиток різноманітних наукових напрямів у добу Відродження, для розвитку термінології яких латинська мова вже мала сформульоване визначення; 2) діяльність перекладачів того часу, які вважали за необхідне передати латинське слово таким як воно є, не перекладаючи його, а лише обмежуючись його фонографічною та граматичною асиміляцією до системи французької мови; 3) франко-латинський

білінгвізм доби Відродження; 4) явище релатинізації, тобто масового повторного та швидкого проникнення у французьку мову слів латинського походження, результатом якого є формування етимологічних дублетів.

Запозичення з латинської мови відносяться до різних сфер людського буття, проте, переважають терміни, що належать до художньої літератури та філософії: *allusion n.f.* < *allusion*, *dogme n.m.* < *dogma*, *zoïle*, *zoilh* < *zoilus*, фінансів: *accise n.f.* < *accisia*, юриспруденції та політики: *adjuteur n.m.* < *adjutor*, *aequanime adj.* < *aequanimus*, *jussion n.f.* < *jussio*, *recès n.m.*, *recesse n.m.* < *recessus*, друкарської справи: *affiche n.f.* < *affixus*, *calame n.m.* < *calamus*, *compulser v.* < *compulsare*, медицини, хірургії, анатомії: *aberrer v.* < *aberrare*, *abstergere v.* < *abstergere*, *acrimonie n.f.* < *acrimonia*, *caducei n.f.* < *caduceus*, *congrion n.m.* < *conarium*, *concoction n.f.* < *concoctum*, *excrement n.m.* < *excrementum*, *salace adj.* < *salax*, сільського господарства: *alluvio n.f.* < *alluvio*, *bacce n.f.* < *bacca*, *fructice n.m.* < *fructus*, *agriculteur n.m.*, кулінарії: *torrefié adj.*, *amaritude n.f.* < *amaritudo*, військової справи: *bellique adj.* < *bellicus*, *excursion n.f.* < *excursion*, *exentere v.* < *exentarere*, зоології: *bellue n.f.* < *bellua*, *jube n.f.* < *juba*, *ure n.m.* < *urus*, релігії: *daemon n.m.* < *daemon*, *energumene n.* < *energumenos*, *funebre adj.*, хімії: *alcohol n.m.* < *alcohol*, *magnes n.m.* < *magnes* тощо.

Однією із визначальних особливостей функціональної адаптації латинізмів до словникового складу французької мови доби Відродження стала поява такої лексико-семантичної категорії, як **етимологічні дублети**, формування двох слів у французькій мові, що відрізняються за формою та значенням та походять від одного латинізму-джерела. Як правило, формування одного з цих слів відбулося народним шляхом, інше було сформовано науковим шляхом. Так, наприклад, прикметник *naïf adj.* був сформований у XII столітті народним шляхом, а прикметник *natif adj.* був сформований у XVI столітті науковим шляхом від єдиного джерела *nativus*. Всі дублети, сформовані науковим шляхом, з'явилися у XVI столітті. Поява слів народного походження датується раніше.

Таким чином, у добу Відродження в словниковому складі французької мови з'явилося 13 етимологічних дублетів, що представлені у наступній таблиці:

Латинізм-джерело	Етимологічні дублети	Походження	Час появи у французькій мові	Значення
<i>acer</i>	<i>aigre</i> <i>acre</i>	народне наукове	XI 10ст. XVI ст.	кислий, гострий хворобливий, їдкий (перен.)
<i>amygdale</i>	<i>amande</i> <i>amyglade</i>	народне наукове	XIII ст. XVI ст.	мигдаль мигдалевидна залоза
<i>articulum</i>	<i>orteil</i> <i>article</i>	народне (вплив галльської мови) наукове	XI ст. XVI ст.	палець ноги суглоб
<i>capsa</i>	<i>châsse</i> <i>caisse</i>	народне наукове	XII ст. XVI ст.	око корпус
<i>claviculum</i>	<i>cheville</i> <i>clavicule</i>	народне наукове	XII ст. XVI ст.	щиколотка ключиця
<i>frictionem</i>	<i>frisson</i> <i>friction</i>	народне наукове	XII ст. XVI ст.	озноб розтирання
<i>ministerium</i>	<i>métier</i> <i>ministère</i>	народне наукове	X ст. XVI ст.	професія міністерство
<i>nativus</i>	<i>naïf</i> <i>natif</i>	народне наукове	XII ст. XVI ст.	наївний природний
<i>pedestrem</i>	<i>piètre, pitre</i> <i>pédestre</i>	народне наукове	XIII ст. XVI ст.	поганий, жалюгідний піший
<i>potionem</i>	<i>poison</i> <i>potion</i>	народне наукове	XII ст. XVI ст.	отрута мікстура
<i>respectum</i>	<i>répit</i> <i>respect</i>	народне наукове	XII ст. XVI ст.	відстрочка повага
<i>scala</i>	<i>echelle</i> <i>escale</i>	народне наукове	XII ст. XVI ст.	сходи захід у порт
<i>strictum</i>	<i>etroit</i> <i>strict</i>	народне наукове	IX ст. XVI ст.	вузький точний

Серед інших особливостей функціональної адаптації латинізмів до словникового складу французької мови доби Відродження слід віднести:

1) формування дериватів: *abjurement* n.m.<*abjurer* v.< *abjurare*, *absrengent* adj.<*abstrerger* v.<*abstergere*, *aequanimité* n.f.<*aequanime* adj.<*aequanimus*, *agacement* n.m.<*agacer* v.<*adaciare*, *belliqueur* n.m.<*bellique* adj.<*bellicus*, *bellual* adj.<*bellue* n.f.<*bellua*, *concitation* n.f.<*conciter* v.<*concitare*, *concretion* n.f.<*concret* adj.<*concretus* тощо;

2) метафоричне перенесення *Abecedarium* у латині позначало “книга для навчання”, у французьку мову латинізм *abecedaire* adj. приходить із значенням “людина, що починає вчитися грамоті”;

3) розширення значення Дієслово *aberrare* належало у латинській мові до термінів медицини, у французьку мову воно приходить із більш загальним значенням “відхилятися, віддалятися”; *almus*, що у латині позначало «живильний», приходить у французьку мову із значенням “благодійний, ліберальний”;

4) звуження значення У латинській мові іменник *alcohol* позначав “будь-яку рідину або порошок максимальної очистки або дистиляції”, у французьку мову іменник *alcohol* приходить із значенням “дистильована рідина”;

5) конверсія У латинській мові *abecedarium* n. у значенні іменника переходить до французької мови у значенні прикметника *abecedaire* adj.;

6) транспозиція власних назв Прикметник *salique* adj. був запозичений з латинського слова *Saliens* “назва французького племені”.

Висновки. Отже, доба Відродження є завершальним етапом адаптації латинських запозичень до системи французької мови, про що свідчать міркування письменників того часу щодо доцільності цих запозичень, а також відносна менша кількість запозичених у добу Відродження латинізмів порівняно із попередніми століттями. Слід зазначити, що запозичення з латини, зроблені протягом XIV-XVI століть, значно вплинули на формування лексико-семантичної системи французької мови. Ці запозичені слова не лише розширили синонімічні ряди, а й стали причиною появи такої лексичної категорії, як етимологічні дублети.

Стаття має **подальші перспективи**, оскільки особливості функціональної адаптації латинських запозичень до словникового складу французької мови інших періодів розвитку не було досліджено.

ЛІТЕРАТУРА

1. Darmesteter A. Traité de la formation des mots composés dans la langue française comparée aux autres langues romanes et au latin. - Deuxième édition revue, corrigée et en partie refondue par Gaston Paris / Arsene Darmesteter. – Paris : Librairie Honoré Champion/ VI + 365 p.
2. Доза А. История французского языка / Доза Альбер. – М. : Изд-во иностр. лит-ры, 1956. – 476 с.
3. Сулова Ю.И. Становление словообразовательной системы французского языка в XVI – XVII веках / Юлия Ивановна Сулова. – М. : Изд-во Московского университета, 1983. – 172 с.
4. Walter H. (1988–1989) Typologie des emprunts lexicaux : les anglicismes à l'époque de la Révolution/ Walter Henriette // Cahiers du Centre Interdisciplinaire des Sciences du Langage (C.I.S.L.) 7. - P. 69-79.
5. Derooy L. L'emprunt linguistique / Derooy Luis. – Paris : Les Belles lettres, 1956. – 470 p.
6. Ревуненкова Н. В. Идеи гуманизма в трактовке Жана Кальвина / Ревуненкова Наталья Владимировна // Культура эпохи Возрождения и Реформации. - Л., 1981. – С. 178-187.
7. Chamard H. Joachim du Bellay. La deffence et illustration de la langue françoise / Chamard Henri. – Paris : Marcel Didier, 1970 (4è éd.). – 206 p.
8. Estienne H. Project du livre intitulé : De la precellence du langage François, 1579/ Estienne Henri. – Genève : Slatkine, 1972.
9. Estienne H. La conformité du François avec le grec., 1566 / Estienne Henri. – 159 p.
10. Huchon M. Histoire de la langue française / Huchon Mireille. – Paris : Librairie Générale Française, 2002. – 315 p.
11. Rickard P. A History of the French language. – London: Routledge, 1993. – 180 p.
12. Шадрина Е. У. Проблема лексического обогащения французского национального письменно-литературного языка XVI века. - М., 1978. – С. 27-29.
13. Dictionnaire étymologique de la langue française // Sous la dir. De Oscar Bloch Walther von Wartburg. – P. : PUF, 2002. – 682 p.
14. Nouveau dictionnaire étymologique et historique / 4-ième éd. // par A.Dauzat, J.Dubois, H.Metterand. – Paris : Larousse, 1988. – 806 p.
15. Picoche J. Dictionnaire étymologique du français. – Paris : Le Robert, 2007. -740 p.
16. Dictionnaire historique de la langue française. En 3 tomes // Sous la dir. De A.Rey. – Paris: Le Robert, 2007. – 4304 p.
17. Dictionnaire des mots d'origine étrangère // par Walter H. et Walter G. – Paris : Larousse, 1991.
18. Grand dictionnaire. Moyen français. La langue de la Renaissance de 1340 à 1611 // Sous la dir. de A.J.Greimas et T.M. Keane – Paris : Larousse, 2007. – 668 p.

ВАКУЛЕНКО М.О.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ДОСЛІДЖЕННЯ СЕМАНТИКО-МОРФОЛОГІЧНИХ СПІВВІДНОШЕНЬ В УКРАЇНСЬКИХ ВІДДІЄСЛІВНИХ ІМЕННИКАХ

У статті розглянуто особливості семантики та вживання українських віддієслівних іменників у науковій мові. Показано, що категорія виду на віддієслівні іменники не переноситься.

Ключові слова: дієслово, іменник, термін, вид.

В статье рассмотрены особенности семантики и употребления украинских отглагольных имён существительных в научном языке. Показано, что категория вида на отглагольные существительные не переносится.

Ключевые слова: глагол, имя существительное, термин, вид.